Час, Господи, на самоту й покору.

Євген Мапанюк

Я пам'ятаю Бажана старого,

Він все частіше згадував про Бога

І все казав, доплентуючись вгору:

"Час, Господи, на самоту й покору".

Я знав, чиї слова йому до вуст

Був припечатав більшовик Прокруст

І пильнував ту душу тяжкохвору:

Час, Господи, на самоту й покору.

Ніс вірші Бажанові Маланюк

І Шерехові подавав до рук,

Тлумачив гріх як більшовицьку тору:

Час, Господи, на самоту й покору.

Мені щастило знати їх обох.

І той, і той казав навзаєм: Бог!

Я йшов за ними, як вівця в обору!

Час, Господи, на самоту й покору.

Час, Господи, та тільки Ти скажи,

Чому між ними виклав Ти ножі,

А я по тих ножах ступати мушу,

Кривавити свою прокляту душу.

Час, Господи, та поможи мені

Розвести ті ножі — оті вогні,

А потім йти молитись до собору,

Час, Господи, на самоту й покору.